

„Pace și siguranță!”

1 Tesaloniceni 5.3: Când spun: „Pace și siguranță!”, atunci deodată vine pieirea peste ei ... și nicidecum nu vor scăpa.

Chiar și în timp ce actualul război teribil al națiunilor face ravagii, iar flagelul războiului răspândește nenorocirea, suferința, moartea și distrugerea printre popoarele creștine din Europa cu o severitate și o groază fără precedent, într-un moment în care temeliiile creștinismului au fost complet zdruncinate, în întreaga lume se vorbește despre apropierea timpului de pace de nezdruncinat între națiuni. Este de înțeles că omenirea, sfâșiată de ură și conflicte și sângerând din mii de răni, tânjește după aceasta. Era așa ani înainte de acest enorm război, când oamenii, speriați de teribilul armament de război al fiecărei națiuni, simțeau că se apropie catastrofa. S-a format așa-numita „Societate pentru Pace”, pentru a rezolva problema dificilă a păcii durabile pe pământ. Am văzut succesul cu care a lucrat această societate. Reprezentanții săi principali, marile puteri ale Europei, care s-au reunit în jurul unei mese comune de pace în Palatul Păcii de la Haga, construit special pentru aceasta, sunt principalii participanți la acest război, ba chiar sunt autorii lui! O ură nemaivăzută, o dușmănie nemaîntâlnită le-au înflăcărat inimile peste noapte. Întreaga lume privește cu consternare și groază acest spectacol îngrozitor și toată lumea este de acord că un astfel de dezastru, odată încheiat, nu trebuie să se mai repete niciodată.

Se recurge din nou la vechile mijloace și se încearcă, chiar dacă într-o formă ușor diferită, formarea unei alianțe a națiunilor, mai întâi din partea celor neimplicate și care se bucură deja de perspectiva unui succes inevitabil de data aceasta. Astfel, așa cum spunea acum câțiva ani la o adunare populară un susținător entuziast al „Societății pentru Pace”, care a căzut în ruină, se speră să se aducă lumea într-o stare de pace în care oamenii „își vor făuri din săbii fiare de plug și din sulite cosoare”, unde „o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul” (Mica 4.3).

Dar, la fel ca acel vorbitor de atunci, oamenii de astăzi nu înțeleg ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre „zilele din urmă” și „vremurile grele”. Profetia lui Ioel, care o precedă pe cea a lui Mica, este complet trecută cu vederea: „Dați de știre aceasta printre națiuni! Pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se ridice toți bărbații de război! Bateți fiarele voastre de plug în săbii și cosoarele voastre în sulite!” (Ioel 3.9,10a.)

Se va întâmpla exact opusul a ceea ce se speră. Și cu aceasta este în concordanță și Cuvântul Scripturii citat mai sus: „Când (oamenii) spun: „Pace și siguranță!”, atunci deodată vine pieirea peste ei ... și nicidecum nu vor scăpa”. Rămâne de văzut dacă acest moment va veni odată cu sfârșitul războiului actual sau curând după aceea. Cu siguranță nu este departe; și în orice caz, vedem că gândurile oamenilor contrazic gândurile lui Dumnezeu. Strigătul „Pace pe pământ!” nu va deveni adevăr până când nu se vor împlini judecățile prezise în Matei 24, Apocalipsa 6 - 18 și în multe alte pasaje din Scriptură și până când Hristos nu-și va fi luat domnia pe pământ. Atunci, însă, va fi „belșug de pace” (Psalmul 72.7); sub sceptrul „Domnului păcii” nu va mai exista sfârșit pentru pace (Isaia 9.6,7). Dar până atunci nu se poate aștepta o pace durabilă. Oamenii și-au pronunțat odinioară singuri sentința, respingând domnia Domnului slavei și răstignindu-L pe cruce. Dar El va domni, „El trebuie să domnească”, și de aceea la arătarea Lui „cu putere și cu

glorie mare” El Își va lua Împărăția cu autoritate victorioasă, adică prin intermediul unor judecăți teribile.

Apelul la pace care se face astăzi este, prin urmare, un apel fals. Adevărata chemare din zilele noastre, conform Scripturii, este: „Iată Mirele!” (compară cu Matei 25.1-13 și 1 Tesaloniceni 4.16-17). Înainte ca ziua judecății să apară, înainte ca „Soarele dreptății” să răsară, va apărea Steaua strălucitoare și luminoasă a dimineții. Creștinii credincioși așteaptă acest moment fericit al revenirii Domnului lor. El va preceda evenimentele finale (Apocalipsa 3.10 și alte pasaje). După aceea, o pieire venită deodată se va abate asupra tuturor celor care „nu au nicio speranță”, care vor fi lăsați în urmă la venirea Domnului pentru răpirea miresei Sale; iar aceasta se va întâmpla „la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răz bunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale” (2 Tesaloniceni 1.7-9).

Se va întâmpla atunci cu oamenii așa cum s-a întâmplat în timpul marelui potop, după cum este scris: „Și cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. Pentru că, așa cum erau oamenii în zilele dinainte de potop, mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți” (Matei 24.37-39); sau ca minerul care a coborât într-o dimineață în puț ca de obicei și, după ce a examinat cu atenție galeria cu un tovarăș și a găsit totul în perfectă ordine, a întins mâna spre târnăcop cu un sentiment de siguranță. Dar, la prima lovitură, stânca de deasupra lui s-a prăbușit și l-a strivit pe loc. Se crezuse în siguranță, dar nimicirea a venit deodată asupra lui.

Așadar, încă o dată, apelul la pace care răsună din partea lumii necredincioase este fals, este un apel înșelător. Dar alături de el există o chemare adevărată la „pace”, și anume pacea pe care Hristos a făcut-o pe cruce prin sângele Său, care a fost vestită mai întâi de El Însuși și apoi de mesagerii Săi: „Pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, ... care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 5.1 și 4.25). Hristos a făcut această pace pentru toți, pentru cei apropiați și cei îndepărtați, pentru iudei, păgâni și creștinii de nume. El a murit pentru a-l împăca pe om cu Dumnezeu. El, Cel drept, a suferit pentru cei nedrepți, pentru ca să-i conducă la Dumnezeu. Și oricine vrea poate să aibă această mântuire, poate găsi pacea. Oricine ascultă cuvântul Fiului lui Dumnezeu și crede în Cel care L-a trimis „are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24). „Pacea, adâncă ca un râu” (Isaia 66.12), inundă inimile credincioșilor. Ei nu așteaptă un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat pentru ca atunci să găsească pacea, nu, ei o posedă deja acum, această pace minunată care le face inimile fericite și încrezătoare, indiferent ce s-ar întâmpla în jurul lor. Această pace este bunul lor prezent și durabil. Iar în ceea ce privește viitorul, ei vor fi protejați de „pieirea venită deodată”, care se va abate asupra tuturor celor care locuiesc pe pământ. Căci, înainte ca aceasta să vină, ei vor fi duși în siguranță de către Domnul și la Domnul Însuși.

Ai tu această pace, dragă cititorule? Dacă nu, atunci acceptă-L pe Isus ca Mântuitor astăzi, în ziua mântuirii, ca să nu te afli printre cei care „frica îi va cuprinde deodată, ca o furtună, și nenorocirea lor va vani ca o vijelie”. Nu disprețui disciplina Domnului, care este și pentru tine în circumstanțele actuale, ci alege temerea de Domnul și urmează sfatul Lui (Proverbe 1.27-30).

Titlul original: *Friede! Friede!*

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 65 (1917)